

hvortil en Overlærer ikke har noget tilsvarende; alisaa antager jeg, at Lønningen for deres egentlige Lærervirksomhed maa være den samme. Der er vistnok mange Rectorer, som kunde ønske at være fritagne for disse Extrasforretninger imod at opgive det for Fremtiden mindre betydelige Emolument af fri Bøllig.

Der er dernæst anført som en Besynderlighed, at jeg her havde kunnet nævne, at Rigsdagen kom i en noget forlegen Stilling, naar den nu skulde vedtage Gage-loven, efterat Pensionsloven var udgivet, hvorimod Stillingen vilde have været anderledes, hvis man havde havt alle Gage-lovene, førend man havde givet Pensionsloven. Jeg skulde dog troe, at man kunde have indrømmet højere Gage heelt igjennem, naar man havde havt Gage-loven først, og saa forbeholdt sig Ret til at sætte som Pension en mindre Dvotadeel af Gagen; jeg skulde dog troe, at det var Noget i denne Bemærkning.

Men lad os nu vende os til de Grunde, der ere anførte for Ministeriets Forslag, og see, om disse bedre holde Stik end de, jeg har fremført for mit Ændringsforslag. Den ærede Minister har idag sagt, at til yngre Mænd kunde det maatte nok gaae an at give 2,400 Rbd., som Begyndelsesgage, men derimod ikke til ældre Mænd, og han har troet, at vi i den Omstændighed, at man i Fortiden ikke havde taget Mænd, der vare under 50 Aar til Høiesterets-Assessorer, skulde finde en Betryggelse for, at Sligt heller ikke i Fremtiden vilde skee. Imidlertid maa jeg gjøre opmærksom paa, at han selv har anført en Omstændighed, som forekommer mig at kunne lede til den Tanke, at man for Fremtiden vil blive nødt til ogsaa at søge sine Candidater til Høiesterets-Assessorerne blandt Mænd af en yngre Alder. Han har nemlig sagt, at man havde meget ondt ved at finde dygtige Mænd til slige Poster; men det er naturligt, at, naar man har ondt ved at finde dem indenfor den Grændse, hvor man hidtil har været vant til at søge dem, nemlig omtrent ved 50 Aars Alderen, saa bliver man nødsaget til at udvide Grændsen, indenfor

hvilken man søger Candidaterne. Man maa søge at udvide Grændserne, for at skaffe saa mange Dvalificerede som muligt til Posterne. Naar man nu tillige erindrer, at det ikke er sat nogen anden Aldersgrændse for Høiesterets-Assessorerne end 25 Aars Alderen, og naar man lægger Mærke til, hvad der idag er blevet fremhævet, at Nogle ere komne ind i Overretten, allerede inden de naaede 25 Aars Alderen, at man altsaa ogsaa for Fremtiden vil kunne lade en Mand gaae over fra Overretten, maatte lige i det Dieblit, han fylde det 25de Aar, saa forekommer dette mig ogsaa at indeholde Grunde til at have Betænkelse med Hensyn til Fremtiden. Man har sagt, at, fordi man i de sidste 30 Aar er gaaet frem paa den Maade kun at tage de ældre Mand, derfor skulde vi troe, at det Samme vil skee for Fremtiden; men der er i disse 30 Aar indtraadt Forandringer i Landet, ifølge hvilke der meget let kan gjøre sig andre Hensyn gjældende for Fremtiden end tidligere; der kunne være politiske Hensyn, som kunne begrunde en saadan Undævnelse. Jeg siger ikke, at den nærværende Minister vil gaae den Vej, men den ærede Minister kunde kun give os Haab i saa Henseende med Hensyn til sine Eftermænd; Sikkerhed kan han ikke give os.

Den ærede Justitsminister anførte som et andet Argument for, at vi dog burde sætte Gagen saaledes, som han havde meent, og det var, fordi vi selv ved at give en forandret Gage-lov for andre Mænd, der havde faaet deres Gage normeret 1847 ligesaa vel som Høiesterets-Assessorerne, havde givet dem en Forhøielse af den dengang ansatte Gage; men det holder heller ikke Stik; thi man maa lægge Mærke til, at vel er Forholdet blevet anderledes; der er navnlig visse Artikler til Livets første Fornødenheder, som ere blevne dyrere siden den Tid; men vi have forhøiet lavere lønede Embedsmænds Lønning, netop fordi den Deel af deres Lønning, der medgaaer til at skaffe Livets første Fornødenheder, er en større Deel af deres Lønning, end den er af den højere Gage. Livets første Fornødenheder ere omtrent lige store for Menneffer, enten de have 2400 Rbd. eller 1400 Rbd. i Gage;